

nami, takže trvalo jen po dobu jeho trvání. To však poukazuje k tomu, že bylo úmyslem žalobkyně poskytnouti touto výhodou žalovanému vpravdě naturální byt, jímž se rozumí byt, jež ponechává zaměstnavatel svému zaměstnanci po dobu trvání služebního poměru za úplatu na účet mzdy. Právní poměr mezi stranami takto založený nepozbyl proto svého rázu ani tím, že žalovaný platil za poskytování bytu určitou úplatu, ano placení úplaty za naturální byt neodnímá bytu případné jeho povahy bytu naturálního (rozh. čís. 4840, 6560 sb. n. s.) a jest naopak obvyklým příznakem naturálního bytu, že se zaň platí úplata na účet mzdy. Že tomu bylo tak i v souzeném případě, dovolání samo přiznává. Na tom, jak strany pojmenovaly tuto úplatu a zda měl ji žalovaný za nájemné, nesejde vůbec při posouzení věci. Že právní poměry naturálních bytů nebyly zasaženy zákony o ochraně nájemníků, vyslovil dovolací soud již v rozhodnutí čís. 6560 sb. n. s. a neuchýlil se od názoru toho ani v pozdějších rozhodnutích. Uvedený byt nepozbyl své povahy jako naturální byt ani tím, že po skončení služebního poměru byl žalovaný v něm prozatímně ponechán na určitou dobu, ano jest prokázáno, že nebyla ani pak uzavřena mezi stranami nájemní smlouva (rozh. čís. 6560 sb. n. s.) a žalovaný byl naopak vyzván, by byt vyklidil. Namítá-li žalovaný v dovolání, že došlo podle § 863 obč. zák. konkludentním činem k nájemní smlouvě tím, že žalobkyně žalovaného do bytu přijala a v něm ho ponechala, nemá pravdu. Přehlíží to, co sám tvrdil v přednesu, že žalobkyně přijala žalovaného jako svého zaměstnance do bytu určeného pro aktivní zaměstnance podniku, čímž projevila, jak bylo již řečeno, zřejmě vůli, že dává žalobci byt určený pro aktivní zaměstnance jen jako svému zaměstnanci, tedy jen po dobu trvání zaměstnaneckého poměru. Okolnost, že dobročinná komise nedala souhlas k vyklizení žalovaného z bytu, měly nižší soudy za zjištěnou a jest proto výtku neúplnosti řízení, v tom směru činěná, bez významu. Okolnost ta nemohla však žalovanému prospěti. Jest zjištěno, že dům, v němž žalovaný bydlí, náleží dělnické kolonii, že žalovaný nebyl již v době, kdy byla vznesena žaloba o vyklizení bytu, ve službách žalobkyně, a že byl, jak praví sám v přípravném spisu, provisionistou. Žalobkyně nepotřebovala tudíž v souzeném případě ve smyslu zákona čís. 144 z roku 1920 a nařízení čís. 434 z roku 1920 sb. z. a n. souhlasu dobročinné komise k tomu, by se domáhala žalobou vyklizení žalovaného z bytu, a stačí po té stránce odkázati dovolatele na případné důvody rozsudku prvního soudu, které se kryjí se zásadami, jež vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 5992 sb. n. s.

Čís. 11345.

Byl-li dovolací rekurs v nesporném řízení podán po 1. listopadu 1931, jest jeho přípustnost posuzovati podle zákona ze dne 19. července 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Není zmatečností, byl-li zřízen opatrovník k činu (kolisní opatrovník) bez slyšení účastníků.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1932, R I 1067/31.)

Soud první stolice zřídil nezletilé opatrovníka k činu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs byl podán dne 2. prosince 1931, po účinnosti zákona ze dne 19. července 1931 čís. 100 sb. z. a n., a jest proto posuzovati přípustnost dovolacího rekursu podle tohoto zákona.

Podle § 46 (2) zákona ze dne 19. července 1931 čís. 100 sb. z. a n. může, bylo-li usnesení první stolice vyšším soudem potvrzeno, býti podán rekurs k Nejvyššímu soudu jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Nejvyšší soud, přezkoumav spisy, neshledal, že tu jest některá z těchto vad, zejména neshledal zmatečnost v tom, že soud první stolice dříve, než zřídil nezletilé opatrovníka, neslyšel dovolací rekurentku, neboť nejde tu o rozhodnutí, jež se mohlo státi účastným právní moci, nýbrž o opatření, jehož bylo třeba, protože nezletilá v tomto případě nemohla býti zastoupena otcem (§ 270 obč. zák. druhý případ), jež mohl soud učiniti i bez slyšení účastníků a proti němuž mohla zejména i ve příčině osoby opatrovníka dovolací rekurentka jako matka opatrovanky kdykoliv podati námitky.

Čís. 11346.

K pojmu vedlejšího závodu ve smyslu čl. 21 obch. zák. se vyhledává, by v tomto závodu byly orgány proň ustanovenými provozovány obchody téhož druhu jako v závodu hlavním, při čemž na tom nesejde, zda se v pobočném závodu provozují všechny nebo většina, či jen některé druhy obchodů, jež jsou vlastní hlavnímu závodu. Vedoucí orgán pobočního závodu musí býti proti třetím osobám samostatný, totiž oprávněn samostatně uzavírat obchody.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1932, R I 1112/31.)

Rejstříkový soud odepřel zápis odštěpného závodu pražské firmy v Pečkách. Důvody: Šetřením bylo zjištěno, že podnik firmy v Pečkách jest v každém ohledu odvislý od dispoic závodu v Praze-Král. Vinohradech, že podnik v Pečkách nemá nijaké samostatnosti a vyrábí zboží podle příkazu a dispoic pražského podniku, který vede také celé účetnictví, disponuje se zástupci a vyřizuje veškerou korespondenci komerční i technickou, že podnik v Pečkách řídí správce, který mimo výplatu mzdy kontrolovanou pražským podnikem nemá ani práva ani zmocnění jiné věci vyřizovati, tím méně nákupy a prodeje prováděti a že se knihy — kromě seznamů surovin a pomocných hmot — v Pečkách nevedou. Ostatně sám žadatel uvádí, že v Pečkách jde jen o tovární provozovnu v každém směru hospodářsky odvislou od podniku pražského, že provozovna v Pečkách jest naprosto nesamostatná, nemá obchodního vedení a její činnost jest obmezena jen na přijetí surovin a na jich spracování technickou výrobou požívatin a jich rozesí-